І час далекий, і земля далека,
А пам'ятаю все. Маленький двір,
Страпата стріха. На гнізді лелека
Задумався. В саду ласкавий мир.

Ласкавий мир в вечірньому промінні,
Ласкавим світлом дихає ясмин,
І двох тополь високих довгі тіні
Перелягли верхівками ослін.

І от виходить мати молода
І до куща звертає зір щасливий,
І ламле цвіт, і повідає в співі,
Що тихо йде Дунаєва вода.

І що ніде нема Дунаю краю.
Я слухаю і забуваю світ,
А біля мене невидимий кріт
Землі кругляву купку зворушає.

Далеко він, той вечір, і не встане
Сіяти знов над світом молодим;
Ні паростком не похитне малим,
Ні зглибока ув очі не погляне.

Навіщо ж він, як марево, як мрево,
Весь вік стоїть у спогаді моїм?
О пам'яте! Ти мов розкішне древо,
Поставлене над горбиком німим.

1938

З книги "Поезії"